

[Kurt Brauer.]

synspunkt i hvert fald, om denne sag, og jeg skal ikke trætte med lange gentagelser. Vi vil fra SFs side love i udvalget at gøre vort til, at de forskellige tvivlsspørgsmål, som også ordførernes indlæg i dag har vidnet om eksisterer, bliver afklaret. Det er vor opfattelse, at vi skylder pensionisterne en afklaring på disse problemer. Vi skylder pensionisterne at give dem et tydeligt billede af deres indplacering på samfundets løntrappe.

Når disse spørgsmål er blevet klargjort, må man kunne forvente af folketingets partier, at de hver for sig afgiver en klar erklæring her i salen om, hvor de mener pensionisterne bør placeres, og i forhold til hvem. Det er usselt af regering og folketing, at vi tvinger pensionisterne til evigt at være på vagt over for sparefiduser, nedskæringspolitik og den slags ting. Det kan vi ikke længere være tjent med, og det kan pensionisterne ikke være tjent med. Pensionisterne må kunne forlange besked om partiernes principielle mål og om den tid, man påregner vil gå, før disse mål kan realiseres.

Og kunne vi så ikke snart få en ordning, så metoden med, at den ene offentlige kasse deler penge ud til pensionisterne og den anden henter dele deraf hjem igen i skat, hører op? Det skal naturligvis ikke ske efter finansministerens recept: bare at give gaver til de rige; men der kan udmærket laves ordninger, der er betydelig fiksere end den nuværende, temmelig indviklede ordning.

Til slut en tak til ministeren for oplysningen i fremsættelsen om, at der er nedsat et „skatteklemeudvalg“. Det kan vel næppe tages mig ilde op, hvis jeg spørger, hvordan det går, og beder ministeren hilse hjemme og sige, at det er SFs opfattelse, at det haster — og jeg håber, ministeren tilslutter sig det synspunkt — med at få denne skatteklemmesag, som den kaldes, ud af verden.

Vi kan altså lige så lidt som socialdemokratiet have nogen særlig fidus til dette lovforslag. Man må vente, at vi vil være vrangvillige og prøve ministerens oplysninger og tal til deres yderste bæreevne for at se, hvorledes det forholder sig med argumentationen.

Hanne Reintoft: Hvis nogen har været i tvivl om, at det var en dårlig overenskomst

for lønmodtagerne, der blev afsluttet i marts, må det vel i hvert fald nu anses for bevist, dels af socialministerens argumentation i den foreliggende sag om pensionerne, dels af det ringe beløb, lønstigningerne på arbejdsmarkedet hermed udløser for pensionisterne. LO-lederne kommer til at indse, at de med deres utilstrækkelige forhandlingsevner og alt for eftergivende taktik har ramt ikke alene LOs medlemmer, men også de mange, mange pensionister, der trods alt har skabt basis for det udviklingstrin, som samfundet befinder sig på i dag.

Dette bør dog ikke så splid mellem de samfundsgrupper, der alle rammes af regeringens hårdhændede økonomiske politik. Pensionisterne bliver endnu en gang snydt og ilde behandlet af denne regering, uanset at deres økonomiske niveau efterhånden er sænket til det socialt meget betænkelige. Men den producerende og arbejdende lønmodtager er ikke skyld i det. Han betaler skat af sin indtægt, så han er ved at segne under det. Når man ser, hvilke merudgifter regeringen vil ofre på de hårdt ramte pensionister, og sammenligner det med, at det reelle kasseoverskud antagelig kommer over de 6 milliarder kr., bliver denne form for forbrugsbegrænsning næsten usandsynligt asocial. Pensionisterne får et stadigt efterslæb på grund af lønglidningen, og hr. Asger Jensen skal ikke gøre sig nogen illusioner om, at vi ikke formår at få sat en lønglidning i gang på arbejdsmarkedet.

I denne omgang har socialministeren end ikke ulejlighed sig med at regne lavtlønsforbedringen med til fordel for pensionisterne, der faktisk — som det også er påpeget af deres organisationer og deres formand — burde have haft en fremgang i pensionerne på omkring 13-14 pct. Det er også en følge heraf, at vi har fremsat forslag til folketingsbeslutning om 13 måneders pension om året, da det ikke skulle være vanskeligt at indse, lige meget hvilke statistikker og tabeller man prøver at tilsløre kendsgerningerne med, at en effektiv hjælp til disse samfundsgrupper er nødvendig. Jeg aner ikke, om socialministeren befatter sig med at gå på indkøb. Det ville også være sagen ganske uvedkommende, hvis ministeren ikke kom her i folketinget og foreslog i ramme alvor efter ophævelse af pristoppet og med en ny fordyrende prislov, at et pen-